

Postanowienie z dnia 8 marca 2001 r.

III KKO 1/01

Niedopuszczalny jest wniosek do Kolegium Kompetencyjnego przy Sądzie Najwyższym o ustalenie właściwości i trybu rozpoznania sprawy, jeżeli nie zachodzi w niej spór kompetencyjny określony w art. 192 § 1 KPA.

Przewodniczący SSN Andrzej Wasilewski, Sędziowie SN: Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca), Andrzej Wróbel, przedstawiciel Ministerstwa Sprawiedliwości Barbara Łochowska, przedstawiciel Ministerstwa Rozwoju Regionalnego i Budownictwa Witold Radzio.

Kolegium Kompetencyjne przy Sądzie Najwyższym, po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2001 r. na posiedzeniu jawnym sprawy z wniosku Urzędu Miasta w S. o rozstrzygnięcie sporu kompetencyjnego między Ś. Wojewódzkim Inspektorem Nadzoru Geodezyjnego i Kartograficznego a Sądem Okręgowym w T. o zmiany w ewidencji gruntów

p o s t a n o w i ł:

o d r z u c i ć wniosek.

U z a s a d n i e n i e

Zarząd Miejski w S. reprezentujący Gminę S. wystąpił do Kolegium Kompetencyjnego przy Sądzie Najwyższym „o ustalenie, który organ - państwowy czy sądowy winien załatwić sprawę Marianny W. i w jakim trybie”.

W uzasadnieniu wniosku podano, że Gmina S. pozostaje z Marianną W. w sporze dotyczącym własności wskazanych działek gruntu. Według wnioskodawcy zaistniał negatywny spór kompetencyjny, gdyż „Sąd Okręgowy w T. w uzasadnieniu wyroku z dnia 18 listopada 1998 r. [...] wskazał, że sprawę należało rozpoznać w trybie administracyjnym zgodnie z art. 27 ustawy o księgach wieczystych oraz prawa geodezyjnego i kartograficznego (Dz.U. Nr 30, poz. 163 z 1989 r.) natomiast Ś. Wo-

jewódzki Inspektor Nadzoru Geodezyjnego i Kartograficznego w decyzji z dnia 6 grudnia 2000 r. [...] wskazał, że rozstrzygnięcia w zakresie ustalenia własności należą do właściwości sądów powszechnych”.

Kolegium Kompetencyjne przy Sądzie Najwyższym zważyło, co następuje:

Rozstrzygnięcie sporów o własność między organami administracji państwowej a sądami zostało uregulowane w Dziale V Kodeksu postępowania administracyjnego. Spory te mogą mieć postać sporu pozytywnego, gdy zainteresowany organ administracji państwowej lub sąd uznaje się równocześnie za właściwy do załatwienia sprawy (art. 192 § 1 pkt 1 KPA), bądź sporu negatywnego, gdy za niewłaściwy uznaje się zarówno organ administracji państwowej, jak i sąd (art. 192 § 1 pkt 2 KPA). W rozpatrywanym wniosku Gmina S. wystąpiła jako strona we własnej sprawie, twierdząc, że jest to sprawa o ustalenie własności spornych między Gminą a Marianną W. części ich nieruchomości, gdyż rozpatrujące sprawę organy (administracyjny i sąd) nie wydały - zdaniem Gminy - wystarczających czy odpowiednich rozstrzygnięć. Wskazane we wniosku rozstrzygnięcia, to z jednej strony wyrok Sądu Wojewódzkiego w T. z dnia 18 listopada 1998 r. [...], a z drugiej - decyzja Ś. Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru z dnia 6 grudnia 2000 r. [...].

Kolegium Kompetencyjne stwierdza, że żadne z powyższych orzeczeń (wyrok sądu i decyzja administracyjna) nie wyraża uznania niewłaściwości w sprawie w rozumieniu powołanego wyżej przepisu (art. 192 § 1 pkt 2 KPA) definiującego spór negatywny. Wymieniony wyżej wyrok Sądu Wojewódzkiego w T. został wydany po merytorycznym rozpoznaniu sprawy z powództwa Marianny W. przeciwko, między innymi, Gminie S. o uzgodnienie treści określonych ksiąg wieczystych Sądu Rejonowego w S. z rzeczywistym stanem prawnym. Wyrok ten rozstrzygnął o dochodzonym w sprawie roszczeniu przez oddalenie powództwa. Z kolei Ś. Wojewódzki Inspektor Nadzoru wymienioną wyżej decyzją, działając jako organ drugiej instancji, utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję Starosty S. w przedmiocie wprowadzenia określonych zmian w ewidencji gruntów m. S. Tak więc wskazane we wniosku orzeczenia (wyrok i decyzja) są orzeczeniami merytorycznymi (rozstrzygają o przedmiocie poddanym rozpoznaniu), a ponadto dotyczą zupełnie różnych spraw. Nie ma więc nie tylko uznania niewłaściwości, ale nie ma w ogóle sporu (jakiegokolwiek) o własność między sądem a organem administracji państwowej.

Powyższe stwierdzenie przesądza w konsekwencji o odrzuceniu wniosku bez jakiegokolwiek oceny orzeczeń Sądu Wojewódzkiego i Ś. Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru, co byłoby niedopuszczalne w postępowaniu przewidzianym wyłącznie dla rozstrzygnięcia sporu o właściwość (art. 190 § 1 KPA).

Postanowiono zatem stosownie do art. 199 § 1 pkt 1 KPC odpowiednio zastosowanego w myśl art. 195 KPA.

=====